Motto: *Suntem suma faptelor noastre*

JERRY NU CÂŞTIGĂ ÎNTOTDEAUNA!

PERSONAJELE:

Jerry - 32 de ani

Mircea - 62 de ani, tatăl lui Jerry

Poştăriţa - 60 de ani

(Ajunul Paştelui, într-un apartament sumbru în care domneşte dezordinea, o cameră de zi cu mobilă veche, plină de carii şi zgârieturi, ce pare că a fost adunată de ici-colo de la vecinii care au aruncat-o la gunoi. Cortina este deschisă pe intrarea publicului. In fundal se aude Tony Renis - *Dimmi quando tu verrai*; după stingerea luminii în sală, se aude în surdină la radio aceeaşi melodie. În scaunul de invalid Jerry doarme foindu-se, tresare, îşi aruncă privirea în stânga şi în dreapta dezorientat, se uită la ceas, apoi cu mişcări energice învârteşte roţile scaunului prin sufragerie şi merge de colo-colo, ca o zvârlugă. N-ai zice că se află în cărucior. Se opreşte pentru o secundă şi îşi aprinde o ţigară. Muzica scade.)

J: Unde o fi? Cât dracu mai întârzie? Te pomeneşti că s-a îmbătat iarăşi… S-a întâlnit cu beţivanii lui şi puţin îi pasă că nu am mâncat! Ia uite, e trecut de nouă, dorm ca prostu', de foame… de mai bine de patru ore! (pauză lungă) **O să-mi vină cu scuzele lui nenorocite că s-a-ntâlnit cu nu ştiu cine mama naibii, că are un pont, că face rost de bani! Aiurea. Beţivan nenorocit! Aşa-mi vine un dor de ducă… da' unde să pleci?**

(se aude cheia în broască… şi în spatele uşii Mircea fredonează *Du-mă acasă măi tramvai*... brusc Jerry se opreşte, stinge chiştocul şi îşi fixează privirea spre uşă)

J: Hai nenorocitule, să văd ce gogoşi îmi torni!

(Mircea trece în fugă prin scenă fără a arunca o privire; se duce ţintă spre baie. Apoi se aude mulţumirea sa crescândă şi în cele din urmă apa asurzitor. Jerry îşi fixează privirea în acea direcţie)

J: Aşa. Varsă banii pe conductă. Ce-ţi pasă, însoţitor de handicapat ce eşti!

M: (din baie) **Am fost la gară. N-o să-ţi vină să crezi cu cine m-am întâlnit.**

J: Cu Papa?... (tăcere) **cu… Dumnezeu? Cu Budha sigur nu te-ai întâlnit!**

M: (din uşă) **Nu. Cu Marilyn.**

J: Vrăjitorul? Aaaa… Te-a umplut de bani, sau de băutură?

M: Monroe. Marilyn Monroe.

J: A, daaa, da... şi când te-ai trezit era dimineaţă şi ţi-ai dat seama ce enormităţi visai! Sau, ai fost patru ore pe lumea cealaltă, în aburii alcoolului şi te-a trezit o infirmieră grasă cu crucea roşie pe piept zicându-ţi: Nu, nu acum, nu… te rog nu acum!

M: Hai, Jerry! Semeni cu maică-ta, Dumnezeu s-o ierte!

J: Pe ea sigur a iertat-o, ceea ce nu cred că se va întâmpla şi cu tine.

M: M-a căutat cineva?

J: Moartea! Da' n-am răspuns! Dormeam… da' cred că o să revină.

M: Când mă uit în ochii tăi, îi văd pe ai ei.

J: Ochii lu' Marilyn sau ai Morţii?

M: Ai maică-tii, i-ai moştenit.

J: Măcar de la ea o să am ceva. Da' de haleală nu vezi ceva în ochii mei?

M: (tace o secundă) **Ai o ţigară?**

J: La gară nu aveau chioşc de ţigări? Sau ai băut banii, porc beţivan!

M: (dă să-l pocnească) **Gura mă-tii de handicapat, pe cine faci porc?! Eu te-am făcut pe tine, sau tu m-ai făcut pe mine? Crucea mă-tii!** (se opreşte cu palma deasupra capului lui Jerry)

J: Aşa, zi bătrâne, descarcă-te. Hai, loveşte! Te prinde rolul de boxer… da numa' cu unu' în scaun, unu' fără apărare şi care din întâmplare e şi fii-tu.

(Mircea dă să îl mângâie pe Jerry, care se fereşte)

J: Hai pleacă, lasă-mă, lasă-mă-n pace. Umbli la sentimentalisme, crezi că mă impresionează. Mai degrabă pune ceva în tigaia aia de umblă păienjenii cu tot cu plasă după ei!

M: Să-ţi spun o bombă.

J: Să mă aşez confortabil, să nu-mi scape porumbelul. Ia uite, ce întâmplare, sunt deja în scaun. Pui ceva, the, totuşi, să mâncăm?

M: Îl ştii pe Gicu care lucra cu mine la instalaţii?

J: Ştiu zece Gicu care umblă cu tine la instalaţii, că a dat năvală presiunea şi curge valuri prin bodegi.

M: Eşti maică-ta în picioare, la fel făcea, nu mă lasa să spun nimic.

J: Un singur lucru l-ai făcut bine în viaţa asta; ba două: să bei şi să cânţi, da' taman când te-apuca băutul, te lua cheful de vorbă, şi viceversa… în rest ai dormit. Şi de cântat… mai mult în somn.

M: Măcar nu sforăi ca alţii.

J: Da' de dormit pe tine, dormi mereu. Zi odată, cine dracu e Gicu ăsta?

M: Stai bine?

J: Plutesc. Plutesc de foame, spui azi?

M: Gicu… pam, pam…

J: Aşa, Gicu…

M: Gicu a lucrat cu mine douăzeci de ani.

J: Ai muncit tu atâta?

M: Mai laşi glumele?

J: A, iartă-mă, sunt ochi şi urechi, antenele sunt deschise; mai puţin cele de la picioare.

M: Aşa, ziceam că Gicu a lucrat cu mine la sondă. Mai nou şi-a deschis propria afacere, îi merge din plin şi nu a uitat de bătrânu' taică-tu. Ne-am întâlnit la… la...

J: La gară.

M: Da, aşa e, de unde ştii? La gară. M-a invitat să bem un păhărel şi mi-a zis de-a fir a păr cum stă treaba.

J: Şi dă-i cu bere, dă-i cu vin, din vorbă-n vorbă, tura-vura, ne-am abătut noi frumuşel pe la o ţuiculiţă... una – două – trei... pe urmă dă-i cu bere, dă-i cu vin, dă-i cu vin, dă-i cu bere... şi treaba e că n-aţi găsit unde să vă faceţi treaba; scuză-mă că te-am interupt, zi!

M: (nu prea entuziasmat) **De săptămâna viitoare mă angajează. Salariul e bunicel. Adică ce zic, e bun… e foarte bun!**

J: Săptămâna trecută mi-ai îndrugat aceeaşi poveste cu angajarea… lipsea Gicu, era un Nelu.

M: Tu nu-l ştii pe Gicu! E om cu caracter! Am lucrat împreună!

J: Aţi lucrat? La caracter? Adevărul e că ai nevoie, când mucesti atât la o instalaţie. Şi ţie nu prea ţi-a funcţionat.

M: Eşti mojic şi mitocan şi, şi... şi mitocan şi mojic. Cu mine nu semeni.

J: Slavă Domnului!

M: Mai bine mă duc să fac ceva de mâncare. Ia zi, ce preferi: ochiuri sau omletă?

J: O friptură, şi când deschid ochii să nu te mai văd.

M: Lasă, că de săptămâna viitoare va ieşi soarele şi pe strada noastră, o să vezi. Pun de ochiuri, că am mâncat ieri omletă. (pleacă la bucătărie)

J: (îşi aprinde o ţigară. La radio cântă Dan Spătaru. Jerry se lăsă uşor pe spate şi începe să fredoneze *Drumurile noastre toate;* din culise se aude şi Mircea) **Moş ramolit şi beţiv!**

M: (tare) **Ai auzit de vecina de la trei? Aia de umblă mereu în capotu' galben?**

J: Nu, ce-i cu ea?

M: A murit în timp ce făcea baie. Încălzea apa cu fierbătorul, a pocnit în cadă fierbătorul şi s-a curentat.

J: Vecina? Mamăăă, a economisit banii de coafor. (râde)

M: (intră afectat) **Era o femeie de treabă. Dumnezeu s-o ierte!**

J: Morţii cu morţii şi handicapaţii cu însoţitorii! Dumnezeu s-o ierte! E gata masa?

M: Dacă stai în scaunul ăla nu înseamnă că nu poţi pune mâna să faci şi tu ceva. (iese)

J: Mă gândeam că nu o să-mi mănânc ouăle. Dacă nu îl rugam pe vecin să cumpere, nu le aveam nici pe astea. Puteai să iei si tu ceva, măcar acum de Sărbători.

M: Cine îl iubeşte pe Speedy Gonzales? (cântă versurile celebre…

You better come home, Speedy Gonzales
Away from tannery row
Stop alla your a-drinkin'
With that floozie named Flo)

J: Da, bine…. Rosita, I hafta go shopping downtown...

şi tari mi-i că nu-i nik în the ciaun.

M: (intră cu farfuriile) **Cina e servită. Lasă gargara, treci la masă!**

J: Poftă mare, bătrâne! (înfulecă amândoi pe nerăsuflate; după câteva secunde Mircea se opreşte şi cade pe gânduri.)

J: Acum ce mai e? Ce ai?

M: Nimic. Mi-am adus aminte de maică-ta. Mă gândeam la vremurile când mergeam în staţiune. Tu erai de-o şchioapă; săraca, nu te scăpa din ochi o clipă. Era aşa mândră de tine, devenisem gelos. Ştii, când o întrebam ceva, avea obiceiul de a nu răspunde; da, da… şi nu avea ochi decât pentru tine. Când răspundea, o făcea într-o doară, credeam că nu mă părăseşte doar ca să nu suferi. Îţi făcea toate mofturile, dar când o rugam să îmi dea şi mie bani de-o cinzeacă, se întorcea cu o privire plină de ură. Parcă îi ieşeau flăcări din ochii ăia atât de calzi. Uneori mă uit la tine şi mă aştept să văd flăcările alea.

J: (îl bate pe umăr) **Sunt sigur că te-a iubit enorm.**

M: (oftează) **Poate, adică poate la început, dar când am intrat la instalaţii, şi după ce ai apărut tu şi ajungeam noaptea târziu...**

J: Întârziai mult, dacă pentru a duce gunoiul lipseai două – trei zile, darămite când aveai intervenţie şi lipseai o lună...

M: Nu e chiar aşa bătrâne. Uite, ai un fir alb în cap.

J: Mă aştept să-ţi reiei bunele obiceiuri de altădată şi să mă abandonezi aici. Şi poate, zic poate, să am norocul să-mi bată vecinul după două - trei săptămâni să vadă dacă nu am nevoie de ceva. Urcaţi în vagoane, vă rog! Urmează staţia... lumea cealaltă, cu peronul pe partea dreaptă! Nu uitaţi copiii şi handicapaţii! Dacă scap, o să îmi caut alt însoţitor.

M: Vorbeşti prostii. E deja zece noaptea. Ai văzut ce vreme urâtă e afară? Am auzit că la munte a început să ningă. Am să strâng masa, dacă nu mănânci. Şi apoi poate ne băgăm în pat şi ne uităm la un film.

J: Scary Movie ar fi numa' bun… nici să vărs nu o să am ce. Oricum, masa a fost delicioasă, tata lui Speedy Gonzales. Poate mâine încercăm să mai punem ceva pe lângă ouăle astea.

M: Alte ouă, câte două? (râde) **Glumesc! Asta e o glumă nouă. Ştii, de multă vreme voiam să îţi spun ceva.** (iese cu farfuriile)

J: Ştiu, nu prea ai avut, ai fost destul de ocupat. Şomajul e o meserie care mănâncă timp!

M: (se întoarce supărat) **Vrei să ne comportăm ca o familie? Să încetezi cu răutăţile!**

J: Ca o familie??? Mai mult eu te-am crescut, decât ai făcut-o tu, papa! Cine de cine a avut grijă?! Am stat nopţile singuri… eu şi mama… Ştii cât era de îngrijorată când lipseai? Eu mă prefăceam că dorm; şi ea, ea plângea. Nuuuu, nu, sunt sigur că eşti mirat! Da, aşa e, nu dormea. Poate de asta a murit de îngrijorare şi nesomn. Şi, îmi spunea să nu te judec. Că ai o meserie grea, periculoasă, că eşti în misiune, că eşti într-o mare intervenţie. Că ai salvat nu ştiu câţi oameni şi copii. Dar eu ştiam adevărul, PAPA! Şi măcar nu aveai bunul simţ să vii treaz, să dormi prin nu ştiu ce container înainte de a deschide uşa. Nici nu ai ştiut când am crescut! Probabil că într-o bună zi ai fost tare mirat când ai intrat şi ai văzut ce băiat mare ai. Şi eu ţi-am răspuns, ca de obicei: Sunt bine, tată. Fac bine, tată. Da, am luat note mari. Nu, tată, nu am iubită… încă! O să am grijă, PAPA. Da, PAPA!

M: E uşor să judeci. Nu mi-a fost deloc uşor.

J: Sunt convins.

M: Am fost bolnav. Şi poate mai sunt, de la accidentul ăla. Ai o ţigară?

J: Sigur, avem mare noroc că la gară ţine deschis până târziu.

M: (ia ţigara) **Au fost vremuri în viaţa mea când treceam uşor de la o femeie la alta…** (pauză lungă, trage un fum adânc în piept) **mama ta avea o colegă, bună prietenă, la care locuia. Aceasta colegă era măritată cu un ofiţer, un căpitan de vas, plecat mai tot timpul. În fine, ea, adică colega maică-tii, avea un băieţel, Relu. De la el am cerut-o de nevastă.**

J: De la căpitan sau de la Relu?

M: De la Relu.

J: Nu înţeleg…?!

M: O glumă. Băieţelul a zis că el o mărită, că îi aparţine. I-am dat cinci bani şi fericit i-a şoptit mamei tale: Să-i faci sarmale bune aşa cum mi le faci mie. Eram cel mai

fericit om de pe lumea asta. Ea i-a răspuns: *Bine*. Şi am ştiut că am pus mâna pe o comoară. Mai târziu, când maică-ta era cu tine în luna a şasea, am ieşit la o cafea cu prietena ei, o chema Marieta. (îşi şterge faţa cu podul palmei) **Am încercat să-i explic de unele probleme din căsnicie, apoi a urmat o altă cafea, alta şi alta şi… mi-a crescut tensiunea. N-am mai rezistat şi am greşit. Ea singură, eu singur, mi-a destăinuit că şi ei îi este greu, că se ceartă cu soţul. Eu bărbat, ea femeie… na, ce să-ţi mai spun. Nu mult după aceea, Marieta, cuprinsă de remuşcări, i-a spus mamei tale de aventura noastră. Apoi a aflat şi bărbatul ei, plecat în misiune. A murit în acea deplasare, s-a aruncat în mare şi nu l-au mai găsit.**

J: Dacă te grăbeai puţin, adică să te fi născut mai devreme, te puneau căpitan pe Titanic. I-ai scufundat pe toţi în jurul tău! Şi după aceea? Marieta mai trăieşte? Relu unde este?

M: S-au mutat în alt oraş. Am aflat că Marieta trăieşte, dar cică ar fi grav bolnavă.

J: Cine ţi-a spus?

M: Relu, s-a întors în oraş, şi din vorbă în vorbă a aflat că îmi fac veacul la gară. M-a căutat, m-a găsit. S-a aşezat la masa mea, a scos din buzunar o monedă veche de cinci bani, a aşezat-o uşor pe masă şi m-a privit lung. Ştii ce a fost culmea? Am stat preţ de un minut… ne-am privit; inima îmi era cât un purice… apoi a zâmbit. Şi m-a întrebat uşor: Ce faci, nea' Mircea? Eşti bine?

J: Când a fost asta?

M: În… în seara asta.

J: Şi ce-a vrut?

M: Să stăm de vorbă. De fapt, m-a căutat să-mi spună de Marieta. Vrea să ne vedem.

J: (pauză) **Când pleci, cât stai? Da' ce întrebare idioată, auzi... E departe?**

M: Destul. E un drum lung. (pauză lungă) **Mama ta a iubit-o foarte mult pe Marieta. Cred că a iertat-o. Ai apărut tu, şi a iertat-o, dar pe mine…**

J: Cred şi eu, înafara prietenilor tăi instalatori, cine te-ar ierta?

M: Speram ca măcar tu să înţelegi. Să mă accepţi aşa, cu bune şi cu rele. Mai e ceva de băut?

J: Nu. A fost un an prost. Recolta de anul ăsta nu acoperă toţi beţivii.

M: Îmi mai dai o ţigară?

J: Te rog nu te sfii, simte-te ca acasă.

M: (îşi aprinde ţigara) **Mai ţii minte când erai mic? Aveai vreo şapte ani, atunci te-am bătut pentru prima dată.**

J: Noroc că lipseai mult, altfel...

M: (încurcat) **Habar n-ai cât de mult… cât de mult te iubesc, cât te-am iubit. Cât m-am urât atunci când te-am lovit. Şi după ce ai fugit de acasă cum am alergat ca un nebun să te caut. Era noapte, pe străzi numai nebuni şi beţivi.**

J: Prieteni de-ai tăi, mediul tău.

M: M-am gândit că stăteai ascuns pe undeva prin subsolurile blocului.

J: Nu eram departe, deasupra blocului de vizavi, lipit de coşul centralei. Am văzut tot, tot. Cum te certai cu mama, cum mă căutai, cum te frământai prin bucătărie. Şi a doua zi dimineaţă, când te-am văzut buimac de somn şi griji, te-am iertat. Şi pentru o secundă, te-am iubit. Prin uşa intre-deschisă am văzut-o pe mama cum te strângea în braţe şi plângea. Când m-a zărit, chipul i s-a luminat; şi era atât de fericită, avea în ochi lacrimi mari de bucurie. A doua zi a scos bani din geantă, spunându-mi: Sunt de la tata! Hai să ieşim. Să mergem la cinema. A fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Câteva zile nu ai băut. Am sperat… dar degeaba.

M: Ştii, am încercat.

J: Sunt convins, dar te-ai întâlnit cu câţiva de'alde Gicu şi aţi sărbătorit cine ştie ce afacere minune.

M: Eşti un dobitoc. Altceva decât să mă iei în băşcălie, nu ştii.

J: Da, nu ştiu! Ştiu că atunci când te-ai întors şi duhneai ca o distilerie, mama a făcut bagajele, cu gândul să te părăsească. După ce ai plecat a doua zi în misiune, am şters-o la bunica. Două săptămâni am aşteptat pompierul de serviciu să vină, să stingă incendiul, să dea un telefon. Dar el, săracul, era cuprins de flăcări prin nu ştiu ce intervenţie. Când ne-am întors, SURPRIZĂ! Biletul de adio neatins pe masă!

M: Cum? A vrut să mă părăsească?

J: Să-ţi dea o lecţie.

M: Şi în toţi anii ăştia n-am ştiut. Să nu spui nimic…

J: Când era să-ţi spun? Între două chiolhanuri, cu obişnuitele pauze de recuperare?

M: (schimbă brusc subiectul, vădit deranjat) **Ia uite, e deja unşpe jumate, am scăpat buletinul de ştiri.**

J: E ajunul Paştelui. Nu dau buletine, la ora asta e slujba. Văd că nu te-a mişcat nimic. Ai rămas acelaşi om care nu dă doi bani pe nimeni, pe nimic.

M: Ar trebui să ieşim. Sunt doi paşi până la biserică. Ar trebui să faci din când în când o cruce.

J: Tot ce ai atins, ai distrus!

M: O să fie lume multă, ar trebui să ne grăbim.

J: Nici măcar moartea mamei nu te-a afectat, moşule! Beţivan ramolit!

M: (după o pauză lungă) **Eu ar fi trebuit să fiu în locul ei, e adevărat.**

J: Şi când a avut cea mai mare nevoie de tine, ai lipsit.

M: N-am ştiut nimic. Căldura aceea insuportabilă… Nici acum nu te-am iertat că mi-ai ascuns. Că nu mi-ai spus două luni nici un cuvânt?! Să aflu din vecini?!

J: Şi te-ai dus să te îmbeţi în prima crâşmă.

M: Ironia sorţii. Am băut toată viaţa şi s-a îmbolnăvit ea de ciroză, fără să pună strop în gură. Ar trebui să o omor pe vaca de stomatolog. Cu siguranţă nu a sterilizat instrumentele. Ce-i pasă? Şi-a tras ditamai viloaia în buricul târgului şi cimitirul colcăie de pe urma ei. Ar trebui să mă duc să-i dau foc casei. Dar sunt prea bătrân şi prea fricos.

J: Am văzut-o cum se stinge zi de zi. Şi la spital era gata, gata să explodeze. Cu burta aia imensă, parcă dădea să nască. Apoi îşi pierdea luciditatea şi o lua razna, îndruga tot felul de prostii. Atunci am auzit-o pentru prima oară înjurând. Iar noaptea, în somn, striga: *Jerry… Jerry ai grijă!… De ce nu dormi? Vezi să nu uiţi să ungi scaunul, mă deranjează scârţâitul. Ar trebui să plecăm de aici, Jerry, e o lume frumoasă afară. Trebuie să o vezi! Aşa aş mânca nişte smântână… Când îmi aduci?* Aşa îmi spunea. A mâncat un borcan întreg în ultima zi. N-am suportat, şi i-am dus. Seara târziu, a venit vecinul să ne spună. Bineînţeles că ai lipsit. Erai ocupat cu salvarea omenirii.

M: Of, de-ai şti cât de rău îmi pare, Jeff! (îl strânge în braţe, pauză lungă) **Era să uit, ar trebui să te îmbraci frumos! Doar nu o să stăm de Paşte îmbrăcaţi ca doi**

sărăntoci. Chiar şi eu ar trebui să mă bărbieresc. Haide, nu fă pe nebunul, pune ceva decent pe tine. În seara asta o să fim o familie. În zece minute sunt gata şi numa' bine prindem Învierea, ca oamenii! Bătrânul tău tată nu s-a ramolit de tot şi nu a uitat să cumpere ceva de mâncare. Am luat chiar şi o sticlă bună de vin. Ţii minte? Ca în vremurile bune. Până şi maică-ta o să fie aici, în noaptea asta. (iese)

J: (stă câteva momente pe gânduri, după care începe să îşi schimbe hainele) **Ce ai cumpărat?**

M: (din baie) **Kaiser, brânză, măsline şi un pui afumat. O să tragem un festin a-ntâia.**

J: Am să fac o excepţie şi n-am să-ţi mai cer ouăle, deşi îmi plac de mor.

M: Ai auzit de fosta ta colegă, aia cu părul roşcat, de ţinea nasul pe sus? Aia cu părul a la Michael Jackson la cinci ani?

J: Aaaa, aşa, creaţa… daaa, ce-i cu ea? Doamne, ce tâmpită mai era!

M: A fost la Tv la emisiunea aia, la MegaStar.

J: Dacă ai băut televizoru', cum să ştiu?

M: Nu o să-ţi vină să crezi, a ajuns până în finală.

J: Adevărul e că avea voce foarte faină.

M: Cică a dat-o ea în populeaşcă, în Mirabele, în Holograf, da' la sfârşit a dat-o în mare prietenie cu Whitney Houston cu melodia aia *Can't live*… şi a stâlcit tot (cântă) **chen li… liba libba daut iu… aşa cânta!** (râd amândoi)

J: Normal, că la engleză venea din an în paşti, iar când ne-a dat profa pentru prima oară temă, s-a ridicat şi a strigat: Eu nu pot s-o fac decât oral, doamna profesoară!

M: Da' faza tare e că a bătut un cameraman în direct, atunci când au eliminat-o. Era buimac omu', până s-a trezit. Da' şi când a început să-i care nişte pumni cameramanu', să te ţii, nene!

J: De, ştii cum e: Omul deştept nu joacă laptegros cu rinocerul.

M: Ar trebui să pui de cafea.

J: Nu mai e strop. S-a terminat.

M: Nu-i nimic, ne trezim cu vinu'. Da' ce faci, nu pui masa? Eu sunt aproape gata, acuşi e douăşpe.

J: Unde-i mâncarea?

M: Pe hol, într-o sacoşă. Scoate nişte pahare, toarnă vin şi nu te zgârci, pune-le pline. Aprinde şi o lumânare.

J: (Jerry se mişcă agil prin cameră, aranjând masa) **Auzi ce toantă creaţă, după ce că era cât Casa Poporului, încerca să îmi facă ochi dulci. Nu râde, ştii de câte ori m-a sunat? Zicea că e impresionată de chipul meu, cică e expresiv. Că am o mutră specială, de intelectual. Îmi zicea că ar trebui să mă fac actor. Dacă încăpeam pe mâna ei, purtam şorţuleţ de fată în casă toată viaţa. Poate avea dreptate. Ce chestie, nu ştiu vreun actor în scaun de handicapat. Îţi dai seama, ar fi dat lumea navală să mă vadă. Un actor beteag, ar fi strigat, si încă unu' bun! Deşi chestia asta nu mi-ar fi plăcut deloc - să fiu un fel de maimuţă pe scena teatrului. Te-ai zgârcit, ai luat o poşircă de vin.**

M: Trăim vremuri grele, băiatule, guvernul ne-a cerut să cheltuim mai puţin, ca să ieşim din criză. Şi dacă te făceai actor, salariul era mai mic decât pensia de handicapat.

J: Da' mă hrăneam cu arta…

M: Aiurea, arta nu trece prin stomac.

J: Dacă stomacul ar fi sediul artei, erai sigur cel mai mare artist în viaţă. Oricum, banii nu ajung niciodată la mine, doar nu ridic eu pensia.

M: (schimbă subiectul brusc) **E gata?**

J: Alteţa Voastră fiu de… şi tată de… cu sânge albastru, poate să poftească.

M: (intră) **Ştii că nu e rău acasă? Puiul miroase trăsnet. Poftă mare!** (înfulecă cu poftă amândoi)

J: (cu gura plină) **Oare cum o fi să mănânci aşa zi de zi? Doamne, ce bine ar fi…**

M: Nu zi asta. Când eram copil, lângă casa noastră locuia o familie înstărită. Mâncau toată ziua, bună-ziua numa' carne. Noi în bătătura aveam doar o capră. Bunică-ta, Dumnezeu s-o ierte, ne făcea numa' ciorbă de legume… fasole… chestii din astea. Rar când punea mama o bucată de carne. Şi vecina îi zice într-o zi: ***Tanti Tiţa, dă-mi te rog şi mie un blid de fasole, că tare bine mai miroase. Zău, m-am săturat de carne.***

J: Mai bine aşa, decât să mănânci numa' ouă. Dacă le adun, fac de o avicolă întreagă.

J: Auzi, măcar pe vremea aia se mânca natural, nu ca acum.

M: Doamne, ce copilărie am avut! Toată lumea spunea că o să ajung popă. La opt ani deja cântam în strană. De-abia aşteptam duminica să mă duc la biserică, să scap de muncă. La sfârşitul slujbei intram în altar, cât stătea preotul de vorbă cu enoriaşii. Ştiam unde-şi ţinea ascunse sticlele cu vin. Dădeam atacul, luam pe ascuns câteva înghiţituri bune, după care băgam repede prescura în gură, să nu mă miroasă. Seara mama făcea lipie pe plită şi ne adunam cu toţii în jurul focului. Apoi număram stelele; stăteam aşa, lungiţi în pat, numărându-le până adormeam. Dimineaţa, după ce făceam baie cu apă rece, alergam câinele în curte, ca să ne încălzim. Tata, din pat, striga la noi cât îl ţinea gura: Mă dau jos, vin la voi! După ce a rămas paralizat, îl apucase pandalia cu ţipatul.

J: Sunt momente când îmi vine să te strâng în braţe.

M: Jeff, eu… (vrea să se ridice… dar se aşează) **Se răceşte. Mănâncă.**

J: (îl priveşte uimit) **Puiul e bun. Cred că am să mai iau o bucată.**

M: (începe să râdă) **Tata… tata juca la Loto. Ţi-am spus asta?**

J: Nu.

M: Joia ne trimitea în oraş după cumpărături. Şi ani de zile ne-a dat bani să-i luăm bilete, săptămână de săptămână. Juca aceleaşi numere. După ce a paralizat, nu a mai cerut biletele, să le verifice. Iar noi, copiii, nici că mai treceam pe la agenţie. Cu banii ăia ne cumpărăm bomboane. Iar el stătea închis în cameră ascultând la radio ştirile; un aparat vechi pe care mama îl pusese într-un lighean. Tata spera… aştepta ziua cea mare. Parcă îl aud: *Am câştigat! Am câştigat!!! Premiul cel mare, o Dacie 1100!* În mintea lui erau o mulţime de calcule. Am luat atunci o bătaie zdravănă. (pauză) **Câţiva ani mai târziu, a murit.**

J: (după un timp) **Aşa e, când dai să tragi lozul câştigător, a şi dispărut.**

M: Da. (se aud clopote de la biserică şi apoi apa de la wc-ul vecinului, pauză lungă, moment de tăcere) **Ia uite, a trecut de miezul nopţii.** (Mircea se ridică de la masă şi spune tare *Tatăl Nostru*… rostesc amandoi în cor *Amin*!)

J: Mă împingi până la geam, să văd lumea care se întoarce de la slujbă?

M: Da. Nu ţi-e frig? (îl duce in buza scenei)

J: Nu. Ce de luminiţe! Ia uite cum urcă lumea pe deal! Ce păcat că nu suntem şi noi cu ei…

M: Da… păcat. Afară încă mai plouă.

J: Ce-ar fi să jucăm ceva?

M: Nu e o idee rea. Alege, cărţi sau table?

J: Cărţi ar fi minunat. N-am mai jucat de când a murit mama.

M: Ştii unde sunt?

J: În birou. Sau în sertarul de la mijloc. Undeva pe dedesubt.

M: Aşa, le-am găsit.

J: Ce jucăm?

M: Popa prostu'. (îl aduce pe Jerry inapoi la masă) **Era jocul meu preferat. Acasă îl jucam mereu.**

J: Acum chiar suntem o familie. E prima dată, după atâţia ani, când simt asta. Eu şi Papa. Haide, împarte cărţile.

M: Să nu trişezi, că mă prind repede. Îmi mai dai o ţigară?

J: Te rog să nu mai întrebi. Serveşte-te.

M: Am fost la medic azi.

J: De ce? Te simţi rău? Ai ceva?

M: Nu. Un control. După atâţia ani, era cazul. Acu, dacă o să mă angajez…

J: Aha. Şi ce ţi-a spus?

M: Bancuri. Mi-a zis că sunt sănătos tun.

J: Haide! Lasă glumele.

M: Vorbesc serios. Uite, mi-a zis unul tare de tot. Cică la o întrunire pe plan mondial, doctorul american zice: La noi, în America, medicina e aşa de avansată, că scoatem un rinichi de la unu', îl transplantam la altu' şi după şase săptămâni ăla deja îşi caută de lucru!
Neamtu': E nimica toată; la noi, în Germania, scoatem un plămân de la unu', îl transplantăm la altu' şi după patru săptămâni ăla deja îşi caută de lucru!

Rusul spune: Nici asta nu-i mare scofală; la noi, în Rusia, scoatem o juma de inimă de la unu', o transplantam la altu' şi după două săptămâni amândoi deja îşi caută de lucru!
Se ridică şi doctorul roman: N-avem ce să comparăm, sunteţi înapoiaţi faţă de noi; la noi, în România, am luat unul fără creier şi fără inimă, l-am pus preşedinte şi acum toţi îşi caută de lucru. (râd)

J: (după un timp) **Nu e de râs. Aproape că ai băut tot vinul. Mai toarnă-mi şi mie.**

M: Îţi place. Aşa-i că e bun?

J: Nu. E o poşircă. Noroc că mi-e sete. Ce ţi-a zis Relu? Ce vrea de la tine?

M: E o poveste lungă. Viaţa mea e un fel de mersul trenurilor. Ca şi a lui. Ţi-am spus? Relu cântă la vioară. Si eu am cântat cândva. A intrat în crâşmă; mi-am zis: Uite încă un muzician ratat! Ţinea vioara în braţe cum ai ţine un copil. M-a privit lung, apoi a comandat sec: O votka! A băut-o dintr-o singură înghiţitură. A deschis uşor cutia viorii şi a cântat cel mai frumos cântec pe care l-am auzit vreodată, un csardas. Prin faţa ochilor îmi treceau clipe din viaţa asta şi toate trenurile pe care le-am ratat. Cadru cu cadru, toată existenţa mea. Când s-a oprit, parcă cineva îmi înfigea un cuţit în burtă, atât s-a mai auzit, vacarmul din gară şi *Glasul roţilor de tren*. (cântă cu patos, spre nebunie... cu lacrimi în ochi:)

Glasul roţilor de tren

E o şoaptă cu suspine;
Dac-ai să-l asculţi tu bine,
Din oţel, din fier, din şine,
Ai să mă auzi cum îţi şoptesc.
Glasul roţilor de tren
Îţi va spune pentru mine,
Din oţel, din fier, din şine,
Îţi va spune pentru mine
Într-un cântec dulce, te iubesc.
Eu te iubesc, eu te iubesc.... of!
Şi de dor mă ofilesc! U-u-u!

(zâmbind) **Relu a vrut să mă vadă… ştii, a terminat Conservatorul, cantă dumnezeieşte! Poate că aşa aş fi cântat şi eu dacă mă ţineam de vioară, dar viaţa mea... S-a dus.**

O clipă... a fost o clipă... Îmi port coroana de spini. Ce prostii spun! A mai rămas puţin pui. Hai, mănâncă-l.

J: Şi tu? Eu am mâncat cel mai mult.

M: Mie oricum nu îmi mai e foame. Dacă a mai rămas nişte vin...

J: Mai e o gură. Ştii, papa... (îi toarnă în pahar ultimele picături) **Eu n-am cunoscut multă lume: vecinii, mama, colegii... cam asta a fost tot. Cum e?... cum e să?...** (lasă privirea în jos, ca un copil ruşinat)

M: Să... să ce?

J: Să fii cu o femeie?

M: În ce sens?

J: Să iubeşti...

M: Jeff... (pauză) **femeia e precum o vioară.**

J: Adică?

M: Adică… îţi trebuie timp, răbdare şi mai ales pasiune. Un fel de concert de Paganini. Eu nu prea am avut. Dar când îi vibrează corzile, uiţi totul. Nu trebuie să mai priveşti în urmă. Şi nu ai cum să te opreşti. Nu există jumătăţi: cânţi... cânţi... şi după ce s-a terminat... Jeff, tu eşti virgin?

J: Nu. Adică… am văzut la televizor tot ce trebuie să ştiu. Nu e nimic interesant. (i se întrezăreşte o grimasă) **E un fel de buletin meteo, până la urmă... plouă... plouă şi sfârşeşte cu lapoviţă. Mi s-ar fi putut întâmpla, dar acum îmi pare bine că nu a fost. Eram în clasa a X-a... când o colegă care se îndrăgostise de mine m-a invitat la cinema, pe întuneric mi-a prins mâna... buzele îmi erau uscate şi tremuram ca o găină plouată. N-am avut curajul să o sărut, deşi ea îmi arăta că.... M-a invitat la ea... şi râdea mereu; la un moment dat a început să se dezbrace...**

M: Şi?

J: Şi asta a fost tot.

M: Te-ai culcat cu ea?

J: Mi-a fost frică.

M: Şi acum?

J: Acum, ce?

M: Ai fost vreodată cu o femeie?... ştii tu...

J: Ce să ştiu?

M: Adică... adică... ce dracu, eşti virgin sau nu eşti?

J: Nu, mi-am pierdut virginitatea în faţa televizorului, nu ţi-am spus?

M: Credeam că o să câştig. Mai bine jucăm altceva.

J: Ok. Şi, Relu unde e acum?

M: A plecat.

J: The totuşi, cum ar spune britanicul, îmi spui de ce a venit, ce naiba vrea de la tine?

M: Nu a venit să-mi reproşeze ceva, deşi aş fi meritat... A venit... Jeff, sper să înţelegi că viaţa nu e chiar simplă. Voi doi, tu şi Relu sunteţi fraţi.

J: Poftim???

M: Marieta şi cu mine, am fost împreună cu mult înainte de a o cunoaşte pe maică-ta, şi…

J: Încetezi odată cu şaradele? E o glumă, nu? Spune dracului ceva... De ce taci? Mama ştia?

M: Da.

J: Când, cum a aflat?

M: I-a spus Marieta.

J: Când te gândeşti că eram gata să te iert, să dau totul uitării, beţiv ordinar! Of, dacă aş putea să mă ridic din scaunul ăsta nenorocit, să te lovesc, să te las fără suflare. Ce-ai gândit tu, cu capu' ăla al tău de 1100 de centimetri cubi? Săraca mama! Zi, moşneag ramolit, cu ce te-a rănit, s-o faci în halul ăsta să sufere? Cu ce ţi-am greşit? Am fost prea proşti, să te primim de fiecare dată acasă când ajungeai beat… să te hrănim, să te spălăm… şi, cum ne-ai mulţumit? Te-a durut în cur! Atât ai ştiut! Să mănânci şi să bei! Noi am fost pentru tine cea mai mare instalaţie la care ai lucrat, una pentru dejecţii. Hai, trage apa, să vezi dacă funcţionează!

M: Jerry încetează, îţi spun! Că de nu…

J: Că de nu, ce? Mă loveşti? Hai, dă! Oricum nu m-ai lovi mai mult decât ai făcut-o până acum, porc beţivan!

M: Handicapatule, pe cine faci porc? Tu, tu mă judeci pe mine? Tu ţi-ai găsit? Măcar eu nu am omorât pe nimeni. Faci pe inocentul, pe sfântul? Văd că te împaci bine cu propria-ţi conştiinţă.

J: A fost un accident, un simplu accident de maşină.

M: Da? Ce căutai pe coclaurii ăia? Cu o maşină care nu era a ta? Ha? Făceai pe grozavul?!

J: Termină!

M: Hai, zi, că de judecat, judeci pe toată lumea. Eşti maestru. Când e vorba de tine, să nu spună nimeni nimic. Sărăcuţul Jerry, e nevinovat! Băieţelul, alintatu' lu' mama!

J: Termină, am spus!

M: Că de nu, ce? Mă baţi? Hai, dă, mă! Uite, vin eu la tine, loveşte, ca de la bărbat la bărbat!

J: Moş bătrân şi ramolit, crezi că nu pot? Crezi că dacă sunt imobilizat într-un scaun, n-am s-o fac?

M: Atunci, ce mai aştepţi? Ce te uiţi? Loveşte, handicapatule! Să vedem care e ramolitul?!

J: Te avertizez pentru ultima oară! Moşule, te pocnesc!

M: Dă, mă! (Jerry îl loveşte cu putere cu pumnii, haotic, Mircea stă şi nu se fereşte) **Asta e tot, tot ce poţi? Dă! Hai! Loveşte!**

J: (plânge) **Eşti un netrebnic, un ramolit, mi-ai distrus viaţa!**

M: Jerry, Jerry oricât te-ai ascunde nu poţi să te fereşti de trecut. Este al tău şi nimeni nu ţi-l poate lua, sau să te vindece. Trebuie să accepţi! Încetează! Încetează, am spus! Acceptă că un om a murit! Trebuie să accepţi că ea nu mai este! Trebuie! Trebuie!

J: Nu am vrut! Uneori dorm în scaunul ăsta şi o văd ca şi cum ar fi aici. Îmi stă în braţe, o văd... Se uită la mine cu ochii ei mari, şi îmi cere iertare. Îmi spune că ar vrea să mergem la mare. Că ar vrea ciocolată... şi eu… eu… Mă trezesc lac de sudoare şi îmi aduc aminte cum îmi cerea batista… ***Îmi curge sânge, Jerry! Jerry, să nu pleci! Am fi avut noroc noi, nu-i aşa?*** **Şi eu spun:** ***alternatorul e de vină… nu am mai avut curent… nu am văzut… era întuneric! Iartă-mă!*** **Papa, este bine acum, nu?**

M: Da, Jeff, suntem bine… toţi suntem! Nimeni nu pleacă, suntem toţi pe hartă… pe o hartă geografică. Nimeni nu a plecat vreodată.

J: Suntem toţi, nu?... Mama e aici… ea e aici… suntem toţi… Ne întoarcem, aşa, din când în când. E adevărat, Papa, altfel nu aş visa-o.

M: Da, Jeff, sunt aici… suntem făcuţi să călătorim… lumea e mică, suntem datori să o colindăm. (cântă:)

Glasul roţilor de tren

E o şoaptă cu suspine;
Dac-ai să-l asculţi tu bine,
Din oţel, din fier, din şine,
Ai să mă auzi cum îţi şoptesc.
Glasul roţilor de tren
Îţi va spune pentru mine,
Din oţel, din fier, din şine,
Îţi va spune pentru mine
Într-un cântec dulce, te iubesc. (I se citeşte un zâmbet printre lacrimi)

Urcaţi în vagoane, vă rog! Urmează staţia... şi călătorim, şi visăm, naiba ştie pe ce parte e peronul! Nu uita, lumea nu e mică!

Poştărita: La Dracu, nu răspunde nimeni? Uşa era deschisă. Bătrâna de deasupra nu răspunde, vecinul nu răspunde, nimeni nu răspunde în blocul ăsta. Şi e ultima mea zi de muncă!

M: Dumneavoastră??? Ce vreţi?… Vecina e pe hartă.

P: Unde?

M: Face baie şi nu aude soneria.

P: Aaaa, aşa!

M: Şi-a făcut bagajele. Acum călătoreşte.

P: Toţi vor să plece. Mai am câteva scrisori de dus. M-am săturat! De 30 de ani car scrisori şi pensii. In sfârşit mi-a venit timpul. Mai aveţi ceva de trimis? Un mesaj?

M: Eu…

P: E greu să te desparţi de oamenii pe care i-ai cunoscut. Eu n-am familie. Acum îmi iau la revedere de la toţi. Mă pensionez. Mai aveam două zile de muncă, dar ce rost

are… Singura familie pe care am avut-o au fost corespondenţii. Cândva am avut şi eu o… o fată. S-a dus. Am avut şi un băiat… sau poate doi… altădată era altfel… Acum, restructurări, deficit, criză…

M: Poftim?

P: Ne scot la pensie, pe ăştia vechi, iar pe tineri îi aruncă în şomaj. Unde să mă duc?... A, mie îmi plac sarmalele. Aţi făcut cumva sarmale? Miroase peste tot in bloc! Nu aveţi cumva vreo două, de poftă?

J: Nu, dar cu nişte pui vă putem servi…

P: Nu, mulţumesc, pe vremuri aici, la dumeavoastră, mâncam cele mai bune sarmale… Chiar nu aveţi vreun mesaj, o scrisoare? Mai am doar câţiva vecini şi am terminat.

M: Ar fi ceva… Ba nu. Lăsaţi. Am să rezolv eu… E mai bine aşa.

P: Cum doriţi. Dacă o să apară ceva, o să vină fata nouă care a luat strada asta. Dar mai durează câteva zile. A, domnu' Mircea, voiam de mult să vă spun: Dacă era un bărbat pe care aş fi vrut să-l întâlnesc, acela ar fi fost ca dumneavoastră. Scrisorile pe care le trimiteaţi miroseau atât de bine, a parfum de lăcrămioare… (oftează) **Îmi pare nespus de rău că aţi rămas văduv. Soţia era o femeie tare de treabă. Vă doresc un Paşte Fericit şi poate ne mai întâlnim, cine ştie, lumea e mică.** (aproape îi dau lacrimile)

M: La revedere. Să vă conduc.

P: Nu e nevoie, ştiu drumul.

J: La revedere, doamnă. Îmi pare tare rău pentru fiica dumneavoastră, pentru copii.

P: A trecut… Toate trec până la urmă. La revedere. (iese urmată de Mircea, la radio se aude: *Aici Bucureşti, România. Ora exactă. A fost ora 5. Hristos a Inviat! Transmitem ştirile. Preşedintele SUA Barack Obama…* Jerry se uită îndelung spre uşa pe care tocmai a ieşit poştărita. Întoarce capul şi îşi priveşte mâinile, le frământă una peste alta. Se opreşte, desface palmele şi le priveşte ca şi cum ar fi murdare. Şi le şterge de pantaloni. Intră Mircea.)

J: Ce ciudat! Să apară aşa, la ora asta... O cunoşti?

M: Da. O doamnă tare de treabă. Păcat că n-o să mai vină. A luat-o razna de când i-a murit fiica. (pauză) **O fi târziu? Nu simt pic de oboseală. Tare bine era să mai fi avut ceva de băut. Ţigări mai avem?**

J: Este ora cinci, mai sunt trei ţigări. E închis peste tot.

M: Greşit. E deschis la… la…

J: Gară.

M: Corect. Am să ies să cumpăr un pachet. Afară cred că nu mai plouă.

J: Nu, lasă, nu e nevoie, te rog rămâi.

M: Durează o secundă. Mă întorc cât ai zice peşte.

J: Cine ştie cât durează… Stai, stai jos. Ia o ţigară. Şi povesteşte-mi despre ea, despre mama, despre părinţii ei. Ştiu că au murit înainte să mă nasc. Ce fel de oameni erau? De ce nu mi-aţi povestit nimic de ei?

M: Pe maică-sa n-am cunoscut-o... Nu am cunoscut-o prea bine. Dar era o femeie aprigă, căreia îi intrai greu în voie. De fapt… m-am întâlnit cu ea o dată, cu două săptămâni înaintea nunţii noastre. Nu s-a uitat o clipă în ochii mei. Privea inspre chioşcul de ziare şi părea că vorbeşte cu noi, dar gândurile îi erau departe. I-a spus maică-tii că ar fi bine să nu se încurce cu mine. Doamne, era de o gelozie cumplită. Nu accepta nici un bărbat în preajmă. Cel puţin aşa m-a lăsat să cred. Şi bunicul tău, un biet profesor de liceu, care le-a părăsit când maică-ta era mică. Doamne cât am iubit-o…

J: Pe bunica?

M: Pe maică-ta.

J: Şi acum?

M: Of, ce n-aş da s-o văd!

J: Papa, de ce ai aşteptat, de ce uneori e greu să spui "te iubesc"?

M: Pentru că alergăm, pentru că alergăm mereu după cai verzi, să le luăm potcoavele.

J: Ţi-a fost frică, aşa e?

M: Nu. Frică, nu mi-a fost frică… sau mi-a fost, poate, puţin de dragoste, de cea neîmpărtăşită… Dar când ai cunoscut-o, poţi să mori. Sunt un om fericit, Jeff.

J: Până acum credeam că fericirea ta e una şi bună: băutura să fie tare şi nu apă chioară.

M: Jeff, tu nu înţelegi? Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

J: Şi eu te iubesc, Papa… şi Relu, sunt convins. Pot să te îmbrăţişez?

M: (ezită) **Mai bine mai târziu, decât niciodată.**

P: (bătăi puternice în uşă) **Domnu' Mircea! Domnu Mircea, deschide! Deschide domnule odată!** (Mircea deschide) **Mi-am uitat geanta. Nu mi s-a întâmplat în viaţa mea. Am alergat într-un suflet până aici. Uite-o! Doamne, ce m-am speriat! Mi-a fost frică că am pierdut-o. Nu am decât câteva scrisori, da' geanta asta e lucrul cel mai important din viaţa mea. Da, ce vă uitaţi aşa? Ce-ar fi să bem o cafea?**

M: Noi…

P: Nu vă deranjaţi. (scoate din geantă un pachet de cafea) **Viciul meu de peste 30 de ani... Ne luptăm cu el, suntem prizonierii lui. Cei care renunţă îşi arogă *dreptul* de a-l trece la capitolul virtuţi.** (scoate din geantă pachetul de ţigări, scoate una, îi întinde pachetul lui Mircea şi apoi îşi aprinde ţigara) **Ce ar rămâne, dacă am renunţa?… Era să uit, se cade să sărbătorim.** (scoate şi o sticluţă de tărie) **Un mare filosof spunea: Suntem suma faptelor noastre. Şi vine o vreme când trebuie să faci contabilitate. Să tragi linie, să aduni, să scazi… Sper că nu… Deranjez? Oricum, acum e prea târziu…**

M: Mai bine mai târziu, decât niciodată.

J: Da.

M: Atunci eu merg să fac cafeaua.

P: Vă rog, sunt tare obosită. Sper să nu vă deranjeze cafeaua, pachetul îl am în geantă de când m-am angajat. E aproape de-o seamă cu băiatul dumneavoastră. Acu', dacă tot m-am întors, zic să bem un păhărel, o cafea şi să vorbim… că în ultimii ani n-am făcut-o.

M: Poate că am obosit… şi e destul de târziu. Mie mi-a cam pierit cheful. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar mi-e somn.

J: Papa, dar mai devreme erai gata să pleci după ţigări. Până la urmă, de mult nu am petrecut o seară împreună. Şi e sărbătoare, nu?

P: Fiul dumneavoastră are dreptate. E timpul să uităm de supărări. Ne ţinem puţin de urât, după care plec.

M: Cum doriţi, eu mă duc la bucătărie. (iese)

P: (după o pauză lungă) **Ce mare te-ai făcut! Erai de-o şchioapă când te-am văzut ultima dată. Alergai că o zvârlugă şi îi băteai pe toţi copiii din faţa blocului. Îmi ziceam că ai să ajungi ca taică-tu, un Don Juan…**

J: Iertaţi-mă, dar nu v-am văzut în viaţa mea.

P: Da, se poate, de cele mai multe ori distribuiam corespondenţa în zona asta seara târziu. N-am făcut cunoştinţă. Mă numesc Maria.

J: Jeff, dar puteţi să-mi spuneţi Jerry, îmi place mai mult. Aşa mă striga mama, colegii, prietenii… şi uneori tata.

P: Aşa te cheamă?

J: Nu, de fapt în acte sunt Mircea. La şcoală colegii mă strigau Jeff. Profesorii mă strigau după numele de familie. Jerry vine de la personajul din desenele animate. Soricelu' era preferatul meu, când eram copil. Puteam să stau ore întregi în faţa televizorului, să-l privesc: urechile alea mari, zâmbetul lui fermecător, şi plin de pozne… aşa am fost.

P: Ştiu… Adică şi copiii mei erau la fel. Cum a trecut timpul… Când eşti tânăr visezi la poveştile din cărţi sau la alea de pe micul ecran. Şi trebuie să dai cu capul de pragul de sus, să te trezeşti. Eu visam să devin medic şi am ajuns poştaş… Sunteţi însurat? Aveţi copii?

J: Nu, un accident de maşină… nu am să fiu tată vreodată.

P: Îmi pare rău. Eu am venit…

M: Doamnelor şi domnilor, cafeaua e servită. Propun să dăm muzica tare, să turnăm în pahare şi să fumăm. Doamna poştaş sper că ne va permite să împrumutăm câteva ţigări de la dânsa.

P: Vă rog, serviţi-vă. Da, cum să nu, de fapt…

M: De fapt, astăzi ar trebui să sărbătorim, nu-i aşa? Curând Jeff, adică Jerry, va împlini 32 de ani. O perioadă frumoasă a vieţii, mai sunt doar câteva zile. O vârstă care îţi dă dreptul să visezi, să zbori… Noi am încheiat câteva socoteli aici şi vrem să lăsăm loc altora, aşa e, doamnă poştaş? (îşi reprimă emoţia)

P: Da, cred că ar fi bine să plec… Acu că mi-am găsit geanta, nu cred că mai am de ce zăbovi.

J: Dar cafeaua? Nouă chiar nu ne e somn. De mult nu m-am simţit atât de bine. Uite, am spus nişte lucruri pe care nu credeam că le voi spune unui străin. Şi afară plouă. Toarnă cu găleata.

M: Da, nu cred că e bine să plecaţi tocmai acum. Poate jucăm cărţi. Ce spuneţi? Jerry?!

J: Da, ar fi minunat.

M: Perfect, atunci torni tu în pahare? A, am uitat să aduc pahar pentru doamna. Vin imediat. Să nu îndrăzniţi să plecaţi.

P: Domnule Jerry, eu am venit pentru… Nu ştiu dacă ar fi bine să vă spun, dar… sper să înţelegeţi că viaţa mea nu a fost uşoară. Eu am în geantă două scrisori…

M: Proaspăt spălat şi parfumat. Am pierdut ceva important? Dar n-aţi aranjat cărţile?

P: Înainte de a pleca, aş vrea…

M: Dar ce-i graba asta? Jerry, toarnă odată în paharele alea.

J: Da, doamnă Maria, vă rugăm, rămâneţi. Aţi spus că nimeni nu vă aşteaptă. Ce e mai frumos decât să petrecem prima zi de Paşte împreună?

M: Măcar puţin…

P: Bine, dacă insistaţi… Adevărul e că mi-e puţin foame. Ziceaţi că aveţi ceva?

J: Da, măsline, brânză şi pui.

P: E minunat. Adevărul e că am alergat ca un ogar. A fost o zi grea, domnu' Mircea.

M: Mă scuzaţi… împărţiţi cărţile. (se îndreaptă spre baie)

J: Da, Papa, le fac eu. (Mircea iese…)

P: (după o pauză) **Mama dumneavoastră a fost o femeie tare cumsecade. Pe vremuri lumea era mai săracă, dar mult mai îngăduitoare. Se certau oamenii pentru tot felul de prostii, dar se împăcau repede. Acum…**

J: Aţi cunoscut-o bine pe mama?

P: Într-un fel, nu cât aş fi vrut. Într-o vreme am fost bune prietene.

J: Vorbiţi serios? Povestiţi-mi.

P: Nu sunt multe de povestit. Am trecut din când în când pe aici, la o cafea. Eram tinere, vorbeam tot felul de prostii, vrute şi nevrute, mici secrete, ca între femei. Eu, (râde) **mă îndrăgostisem de domnu' Mircea. Mama dumneavoastră nu m-a crezut, zicea că e o glumă. A, vă rog să nu-i spuneţi nimic domnului...** (intră Mircea) **Domnu' Mircea, povesteam de prima iubire, poate ne spuneţi şi nouă…**

M: (şovăind… uşor încurcat) **Prima iubire? Nu a fost. Am început cu a doua. Adică ştiam deja cam totul când m-a cunoscut, şi nu a ţinut mult, aşa că nu pot să o socotesc, dar nici să o ignor. Am uitat să "mă spăl" pe mâini, mă scuzaţi.** (iese)

J: Chiar l-aţi iubit?

P: Da, (ascunzându-şi emoţia) **încă îl mai iubesc. Ce să-i faci, dacă nu deschizi gura când trebuie, aşa păţeşti. Soţul meu, Dumnezeu să-l odihnească, era un om tare bun, dar asta e, nu l-am iubit. Şi după ce-am pierdut fata, mi-a fost şi mai greu. Am avut noroc de băiat, dar şi el m-a părăsit, a ales muzica… Fata cu cireşul de lângă mormânt, barbată-miu cu marea, iar eu.... Nu-mi pare rău, că sunt bolnavă şi mai am puţin de trăit…**

J: Deci… dumneavoastră sunteţi… Maria… Marieta… Înţeleg… Asta explică… (intră Mircea)

M: Ei, aţi jucat ceva? Cine a câştigat?

J: Daaa. Am jucat. Papa, ţi-o prezint pe doamna Marieta. Pam, pam!

M: (încurcat, uitându-se acuzator spre ea) **De ce i-ai spus? Am avut o înţelegere.**

P: Eu? Nu i-am spus nimic.

J: Şi, Relu ce face?

M: Să ne aşezăm.

J: Daaa!!! Să ne aşezăm. Să chibzuim, s-o întoarcem de pe-o parte pe alta, să vedem cât e de groasă. Să jucăm un Popa Prostu', Papa, într-o mare familie? Vă place Popa Prostu', doamnă poştaş, nu? Trăiască Poşta Română! O MARE POŞTĂ! V-aţi jucat cu sentimentele noastre, le-aţi aruncat la gunoi. Înţeleg de ce eu şi Relu suntem atât de fericiţi…

P: Nu aveţi dreptul! Cine sunteţi dumneavoastră, să mă judecaţi?

J: Aşa e. Nişte mucoşi. Nu avem nici un drept. Sunteţi datori să ne faceţi. Că de crescut, e treaba noastră. Noi nu avem dreptul la o mamă, la un tată responsabil. Chiar aşa, cine suntem noi să vă judecăm? NIMENI!

M: Jeff, calmează-te! A fost o zi grea pentru toată lumea.

P: Eu plec. Am venit să îmi iau rămas bun. Pregătisem două scrisori, în fine voiam să vă explic dar acum, că ştiţi totul… La revedere Mircea, nu-mi pare rău, nu regret nimic. Poate doar că nu am avut curajul să-ţi spun ce trebuia la timpul cuvenit. Poate ar fi fost altfel, cine ştie… Domnule Jeff, vă rog să îmi permiteţi să vă spun aşa, toţi avem defecte, toţi greşim… trebuie să învăţăm să iertăm. Uneori e prea târziu, şi când înţelegi, nu apuci…

M: Mari, draga mea, te rog! Te rog din suflet să nu plângi, ştii cât mă doare. Mai rămâi puţin, nu ar fi frumos să ne despărţim aşa.

J: Îmi pare rău. Iertaţi-mă. Nu am vrut să vă jignesc.

P: Dacă aţi şti cât m-am gândit la clipa asta, cât am visat-o. Am rescris scrisorile din geanta asta de zeci de ori, de mii de ori în mintea mea, am visat cum numai o femeie o poate face, când iubeşte. Ştii, domnule Jeff, cât e de greu pentru o femeie să iubească şi să nu i se răspundă? Să ştii că bărbatul râvnit trăieşte undeva, acolo unde l-ai lăsat când ai plecat, să vrei să îl vezi şi să nu poţi, să îţi faci bagajul de 30 de ori pe zi… Am cunoscut iubirea şi mi s-a spus că voi plăti pentru asta mai mult decât îmi pot închipui şi am râs…. Mi s-a mai spus că va durea, că întotdeauna se termină cu lacrimi şi regrete, şi am râs din nou… şi iată-mă prinsă în vârtejul ameţitor al dragostei… Se spune că dragostea e oarbă, dar nu cred, mai degrabă noi ne lăsăm amăgiţi, ne place să visăm frumos şi nu acceptam sfaturile celor din jur. M-am aruncat în această frumoasă şi zbuciumată poveste fără rezerve, doar cu visuri ce le credeam realizabile, am trăit clipe ameţitoare şi m-am dăruit. Mi-am dăruit mintea, trupul, sufletul şi toată iubirea strânsă atâta amar de vreme.

M: Mari, dragostea mea, Jeff e băiat mare, nu trebuie să îi explici, sigur că înţelege.

P: Voi plăti întotdeauna acest preţ numit suferinţă, pentru că am avut curajul de a gusta din fructul interzis. Am încercat să uit, dar inima mea nebună n-a ascultat. El, un om obişnuit la prima vedere, cu ochii mari şi expresivi, braţe fără linişte, mâini mici şi muncite din care ieşeau foarte multe lucruri bune şi care ştiau să mângâie şi să alinte atunci când mintea le dicta. Era atât de diferit faţă de ce ştiam eu. Uneori, îmi lăsa

impresia că îl intimidez, dar sub această mască se ascundea un bărbat puternic, foarte orgolios, un bărbat ce căuta iubirea, dornic de a dărui, un bărbat care părea îndrăgostit. Am spus părea… poate că mă înşel, insă a renunţat uşor la mine, parcă nici nu existasem… Mă iubea, sau asta simţeam, cu patimă şi dor, când mă strângea la pieptul lui, îi simţeam inima, îi simţeam dorinţa şi mă făcea să uit de toate, mă abandonam în mâinile lui, şi mă făcea să vibrez. Sper să nu mă înţelegi greşit. Nu-mi pare rău de nimic. Dimpotrivă, mă bucur de ceea ce mi-a rămas de preţ pe lumea asta, AMINTIRILE…

M: (după o lungă pauză) **E târziu… am obosit… adevărul e că am îmbătrânit.**

P: Atunci... eu am să plec... Îmi pare bine că te-am revăzut Mircea, nu există om fără păcat, te rog să mă ierţi, şi dumneata, domnule Jerry, că am venit aşa. Simţeam nevoia să mă spovedesc, să vă spun că acum am un soţ… că am o fată… că am iarăşi doi băieţi, chiar dacă sunt departe unul de altul; îmi pare rău că nu au crescut împreună. Am vrut să vă revăd, o nevoie lăuntrică ce nu mi-a dat pace atâta timp. Acum pot să merg liniştită. Fata are mare nevoie de mine. Uite, vezi nu mai plâng. A sosit şi clipa, e timpul să găsesc drumul spre casă. Cireşii au înflorit mai devreme, aţi văzut? (iese)

J: Urcaţi în vagoane, vă rog! Urmează staţia lumea cealaltă, cu peronul pe stânga, sau pe dreapta! Nu uitaţi copiii şi handicapaţii! Lumea e mare, si n-am s-o cunosc. Papa, am să te rog să nu uiţi să-mi ungi scaunul, mă deranjează scârţâitul.

(Se aude la radio: *Aici Bucureşti, România, este ora 6. Hristos a Înviat!* Lumina se stinge uşor, Mircea şi Jerry se privesc lung, Jerry iese, creşte muzica - Tony Renis - *Dimmi quando tu verrai*)

Sfârşit